ש באב השומאה דאורייתא. נראה לר"י דלהכי נקט דאורייתא

לא נפקא מינה מידי למ"ד אין אוכל מטמא אוכל דמ"מ לא מטמא

משום דאיכא אב הטומאה דרבנן כגון מעת לעת שבנדה ובית הפרס וארץ העמים והרבה כיוצא בהן א והא דנקט דאורייתא

אלא מדרבנן ולא נקט דאורייתא

אלא משום דבעי למימר ולד טומאה

דרבנן דהוי דווקא דרבנן:

ולד מומאה דרבנן. פ״ה כגון

ה"ר יעקב דאורלינ"ש א"כ היכי יליף

רבי מחיר מדברי ר' חנינא הא בשר

הודש שנטמא מכלי שנטמא במשקין

אינו נשרף אלא בעיבור לורה כדמוכח

במס' חגיגה (דף כב. ושם) ובפ' על אלו

מומין (בכורות דף לח. ושם) דקאמר כלי

שנטמא במשקין מאחוריו תוכו ואזנו

ואוגנו וידיו טהורין דעבוד בהו רבנן

היכרא דלא לישרוף עליה תרומה

וקדשים ומחחר שנעש׳ נותר חפי׳ היה

טהור לגמרי מותר לשורפו עם הטמא׳

כדמוכח לקמן (ע"ב) מיהו אי עיבור

לורה היינו לינה בעלמא אע"ג דלא

הוי נותר לא קשה מידי ולפרש"י אינה

היא מן המדה דר' יוסי היינו דלא

מדמינן איסור דרבנן לטומאה דרבנן

ונראה לר"י דוולד טומאה דרבנן

. היינו כדמפרש ר' ירמיה הכא בבשר

שנטמא במשקין ור' מאיר לטעמיה

וכו׳ ור׳ יוסי לטעמיה דאמר טומאת

משקים לטמא אחרים דאורייתאב

אע"ג דבכלי שנטמא במשקין אין

בשאר טומאה דרבנן שורפין דלא כל

הטומאות שוות ואור"י דלמ"ד אוכל

מטמא אוכל לא איצטריך לאוקמא לעיל

בולד ולד אלא לרבי יוסי דאמר (א)

משקין לטמא אחרים דאורייתא והוי

ולד טומאה דאורייתא אבל לרבי

מאיר דהוי ולד טומאה דרבנן בלא

ולד ולד איכא תוספת טומאה

דמעיקרא טמא דרבנן והשתא

כששורפין ג טמא דאורייתא הקשה ר"י

למ"ד אין אוכל מטמא אוכל מדאוריי׳

. לוכה

שורפין קדשים אלא בעיבור

כלי שנטמא במשקין והק׳

 לקמן כ: בכורו׳
לו: תרומו׳ פ״ח [מ״ח],
תרומות שס [מ״ט] [לקמן כ:] מנחות מח., ג) [הך דר' יהושע ליתא במשנה ט דתרומות ועי ר"ש שס], ד) לקמן כ: מוספתה פסחי פ"ה כ. מוספתה פסחיי פייח הייה, ה) [לייל כל פסולי המוקדשי לד.], ו) [במדבר המוקדשי נד.ן, ז) [במדכר יק], ז) [דברים טו], מ) בס"א לימא מן, ט) [מכאן שייך עוד לעמי יד:], ז) ע"כ שייך לעיל ע"ב,

הגהות הב"ח (h) תום' ד"ה ולד טומאה דרבנן וכו' לר' יוסי דאמר טומאת משקין:

מוסף רש"י

במקום התורפה. נמקוס הגלוי ואינו משומר הגלוי ולינו משומר (בכורות לג:). ר' יהושע ראויה לאכילה שמא טמאה הים, ולא לזילוף שמא טהורה ואסור לאבדה, הלכך יגלנה וחיטמא ותהא ראויה לזילוף (שם). מודה רמים לוכוף (שם). ביירוג ר"א ור' יהושע. אע"ג דחיים ר' יהושע לקמן בהפסד חולין, מודה הוא שאם יכול לחזור אחר כלי טהור לקבל בו אפילו רביעית. יציל. ואע"פ חפינו רביעים, ינינ, וחע״פ שבין כך ובין כך תפול התרומה למוך החולין וילך הכל לאיבוד, לפי שתרומה טמאה אין לה תקנה (מנחות מח.) לשמן שנתערב תרומה בהן יאסרו לכהן ולור משום טומאה . **לתלומה** (לקמן כ:)**. תרד** וחטמא. אני"ג דמיפסדא לחולין, דעד השתא הוו חזו ליה בימי הטומאה והשתא לם מזו למידי וחוחות לקבלה בכלים טמאים כדי להציל החולין (שם).

מוסף תוספות א. ורש"י לא העלה על א. וו פ לבו, שפי׳ באב הטומאה שהיא דאורייתא. מוס' שלון. ב. והשתא ניחא הא דאמר לקמן ר' יוסי אינה מן המדה. תוס' ר"פ. ג. בהדי בשר שנטמא באב הטומאה. מוס' שלון. ד. ונעשו שניים דאורייתא והני משקין באוכל ונעשו שלישי דאורייתא. עס. ה. [שנטמאו ממשקין], דהוי שלישי דאורייתא ם. ו. דאורייתא. שם. ז. [ש]מותר לעשותו שני טומאות דרבגן שוות. שס. ט. ולעיל משמע דיש חילוק ביניהם מדחשיב ליה הוסיף. עס. י. מדאורייתא ה״נ איסור דרבנן מותר לעשותו דאורייתא. שס. שני יא. דמוקי ולד טומאה דר׳ חנינא דאורייתא דמשמע אבל שלישי דרבנן אסור לעשותו שני. מדברי ר' יהושע דאיסור דרבנן יכול לטמאתו כמו שיכול לטמאת את התרומה כשהולכת לאירוד א"ר הה"ו וווליווי יא ביון, אי כיוור ניטין ס דרבנן יכול לטמאתו. תוס' הרח"ש. יג. כיוז דר"מ לא יא של אל אר"ע ולא אר"ח קאי לא אר"ע ולא אר"ח סגן הכהנים א"כ מאי

שייכי בהאי פירקא. שס.

ומאי מדבריהם. דר' מאיר: מדברי ר' חנינא. דתרומה טהורה בשם שעות דמיא לההוא דשלישי דטהור דאורייתא וטמא דרבנו והא נמי שריא מדאוריי׳ עד תחילת שבע ואסירא מדרבנן וכיון

> דמטמא ליה מדרבנן אוכל את אוכל מטמינן נמי תרומה טהורה דאסירא מדרבנן בטומחה דתרומה טמחה דאורייתא דלא מטמיא לה אלא מדרבנן דאין אוכל מטמא אוכל אלא מדרבנן: חרשב"ל. לח תדחק לאוקמא הכי דמאי מדבריהן דקאמר מדברי רבי אליעזר ורבי יהושע קאמר ולאו אמתני׳ קאי ר"מ אלא בעלמא קאי והכי קאמר מדברי סופרים שמענו ששורפין כו' ומאו נינהו סופרים רבי אליעזר ור' יהושע והאי עדות דר' חנינא ורבי עקיבא לא שייך גבי פסח ואיידי דבעי לאורויי ששורפים קדש טהור עם הטמא נקט לה: שנולד. שאירע. כגון שנכנס אדם טמא לשם ספק נגע בה ספק לא נגע: התורפה. הפקר: יניחנה במקום המולנע. עדיין מוזהר על שמירתה וטעמא מפרש בבכורות בפ׳ ס׳ (עד כמה) את משמרת תרומותיי שתים במשמע אחת טהורה ואחת תלויה ואמר רחמנא עביד לה שימור: יניחנה במקום התורפה. כלומר אם רצה יכול לגרום לה טומאה דקסבר יש אם למסורת ותרומתי כתיב. אלמא שמעינן ליה לרבי יהושע דכיון דאינה ראויה אלא להדלקה יכול לגרום לה טומאה והא נמי אפי׳ טהורה בת ביעור היא ומטמאין אותה: חבית של תרומה בגת העליונה. היינו עדשים של גת שקורין מייט"י שהענבי׳ בתוכה: והתחתונה. היינו בור שהיין יורד לתוכו: טמחין. חולין טמחין יש בה וראויין לו בימי טומאתו או למי שאינו אוכל חולין בטהרה ואם תפול תרומה זו לתוכו ה"ל מדומע טמא ולא חזי לישראל משום תרומה ואפי׳ טהורה ולא למכור לכהן דכיון דטמאה היא אסורה. ביבמות בהערל (דף עג:) נפקא לן שהאוכל תרומה טמאה עובר

בעשה בשעריך תאכלנו לזה הטמא והטהור יחדוש ולא לאחר: מודה ר"א ור' יהושע. אע"פ שנחלקו באין יכול בסיפא מודין ושוין הן בכך שאם יכול להציל ממנה רביעית בטהרה אם יכול לחזר אחר כלים טהורין ולקבל קודם שתרד כולה לחוך הטמאין ויקבל הימנה רביעית הלוג: יליל. יחזר אחריהן ואל יקבלנה בכלים טמאין כדי להציל את החולין שלא יתערב ממנה בהן ויאסרו ואע״פ שבתוך כך ירד ממנה לתוכם ויפסדם לא מטמאינן לה לתרומה משום הללת חולין: ואם לאו. שלא ימלא כלי טהור וסוף סוף לטומאה אזלא כולה בזו נחלקו רבי אליעזר ור' יהושע דר' אליעזר אומר אעפ"כ תרד ותטמא מאליה ויפסיד החולין ואל יטמאנה ביד כדי להלילן ר' יהושע אומר יטמאנה ביד. אלמא לרבי יהושע כיון דסופה לאיבוד שרי לטמוייה ביד ובפסח נמי לא שנא ור' מאיר מדרבי יהושע יליף: ממחלוקסן למדנו. שהרי הלכה כרבי יהושע בטהרות דרבי אליעזר נמנו עליו שלא לקבוע הלכה כמותו מפני תנורו של עכנאי בב"מ (דף נט:): דיקא נמי. דר"מ מדרבי יהושע יליף מדקא מהדר ליה רבי יוסי אינה היא מוף המדה דמודה ר"א ורבי יהושע בזו ש"מ מינייהו הוה יליף לה ולקמיה [ע"ב] פריך אמאי אינה היא המדה: א"ר יוםי. לר"מ אין הנדון דומה לראיה נדון שריפת חמך בפסח שאתה דן ולמד מאלו אינו דומה לדברים שאתה מביא ראיה מהן עליו על מה העידו שתוכל ללמוד מהן: זה טמא וזה טמא. שלישי בקודש טמא הוא והראשון שהוא נשרף עמו טמא הוא: שמא יבא אליהו. לאחר זמן ויאמר טהורה היתה ונמצא למפרע שטימאנו תרומה בידים אף על פי שהיא טעונה שריפה מפני איסור חמץ אסור לטמאה בידים:

החינול

דאשמעינן ר' חנינא דמטמינן טומאה דרבנן בטומאה דאורייתא

ומאי מדבריהם מדברי ר' חנינא סגן הכהנים אמר ריש לקיש משום בר קפרא מתניתין באב הטומאה דאורייתא וולד הטומאה דאורייתא ומאי מדבריהם מדברי ר"א ורבי יהושע הי ר' יהושע אילימא הא רבי יהושע דתנן יחבית של תרומה שנולד לה ספק מומאה רבי אליעזר אומר אם היתה מונחת במקום התורפה יניחנה במקום המוצגע ואם היתה מגולה יכסנה רבי יהושע אומר אם היתה מונחת במקום המוצנע יניחנה במקום התורפה ואם היתה מכוסה יגלנה מי דמי התם גרמא בעלמא הכא בידים אלא הא ר' יהושע דתנן יחבית של תרומה שנשברה בגת העליונה ותחתונה חולין ממאין מודה ר"א ורבי יהושע ישאם יכול להציל ממנה רביעית בטהרה יציל ואם לאו ר"א אומר תרד ותממא ואל יממאנה ביד יורבי יהושע אומר באף ישמאנה ביד אי הכי האי מדבריהם מדבריו מיבעי ליה ה"ק ממחלוקתן של ר"א ור"י למדנו דיקא נמי דקתני מודה רבה ור' יהושע ש"מ וכן א"ר נחמן אמר רבה בר אבוה מתני' באב הטומאה דאורייתא וולד הטומאה דאורייתא ומאי מדבריהם מדברי ר"א ורבי יהושע איתיביה רבא לרב נחמן יאמר רבי יוםי אין הנדון דומה לראיה שכשהעידו רבותינו על מה העידו אם על הכשר שנממא בוולד המומאה ששורפין , אותו עם הבשר שנטמא באב הטומאה זה ממא וזה ממא אם על השמן שנפסל במבול יום שמדליקין אותו בנר שנטמא בטמא מת זה פסול וזה טמא אף אנו מודים בתרומה שנטמאת בוולד הטומאה ששורפין אותה עם התרומה שנטמאת באב השומאה אבל היאך נשרף התלויה

א"כ לר' יוסי לא משכחת שלישי דאורייתא אלא שנגע שלישי במשקין עם הממאה שמא יבא אליהו וימהרנה הפיגול שנגעו באוכל ראשון ד א״כ מאי תוספת טומאה איכא כששורפו עם הבשר שנטמא באב הטומאה דכיון דאין אוכל מטמא אוכל לא הוי שני אלא מדרבנן ובלאו הכי הוי שני דרבנן כיון שנטמא מן המשקין דהוי חחלה ואור"י דאכתי לא נגזרה גזירה דכל הפוסל התרומה מטמא משקין להיות תחלה כדפי׳ לעיל א״נ דהאי שלישי נטמא בעצים ולבונה ה כדפירש ר״ח לקמן גבי רביעי בקדש וסבירא ליה השתא דחיבת הקודש מהני למימני ביה ראשון ושני אע"ג דר"ל בעי לה (לקמן דף כ.) ולא איפשיט: דמדאורייתא מהור מעליא הוא. הקשה כ"י הניחה למ"ד אוכל מטמא אוכל יליף שפיר איסור דרבנן

לעשותו שניו משלישי מדרבנן אש"ג דאיסור הוי כמו פסול ולעיל משמע דטמא ופסול אינס שוין דחשיב ליה הוסיף מ"מ בטומאה דרבנן לא משמע ליה לחלק ח אלא למאן דסבר אין אוכל מטמא אוכל מדאורייתא מאי קסבר אי קסבר דיש להשוותם א"כ בלא שום ראיה יהא איסור דרבנן מותר לעשותו שני דרבנן ואי קסבר דאין להשוותם אם כן היכי יליף משלישי ש וי"ל דלא יליף טפי אלא מכיון דחזינה דשלישי שהוא מקולקל דרבנן מותר לעשותו שני א"כ אין לחלק בין דרבגן לדאורייתא וילפינן איסורא דרבגן מפסול דאורייתא לרבי עקיבא דמותר לעשותו טמא' ואור"י דהא דשרי ר' יהושע במתני׳ לשרוף תלויה עם הטמאה לר׳ יוסי היינו תלויה דאורייתא דלדידיה שלישי דרבנן אסור לעשות שני יאי:

ולך מומאה דאורייתא. הכא דקיימינן אליצא דר"ל לא אשכחן שלישי דאורייתא למ"ד אין אוכל מטמא אוכל אלא ע"י משקין ואז הוי שני דרבנן ומאי חוספת איכא ול"ל דלא נגזרה גזרה עדיין דכל הפוסל וכו׳ כדפי׳ וע״י עלים ולבונה ליכא לאוקמא דר״ל הוא דבעי בפ"ב דחולין (דף נו.) אי מהני חיבת הקודש למימני ביה ראשון ושני

והא דנקט ר"ל ולד טומאה דאורייתא כלומר אפי' אם נאמר בולד טומאה דאורייתא איכא לפרושי מדבריהם דר' אליעזר ור' יהושע א"ינ נקט דאורייתא לאוקמא אפיי לר"א אבל לר" יהושע אפיי שלישי דרבנן מותר לעשותו שני וכן חמץ בשש שעות שהוא איסור דרבנן יליף ר"מ מדבריו של רבי יהושע יב: בדברי ר"א ור' יהושע. והא דתני במתני׳ מילתיה דר' חנינא ור"ע יג משום דר' יוסי קטעי וסבר דר"מ מר' חנינא סגן הכהנים קאמר כדקאמר בסמוך: חבית שנולד לה ספק שומאה. פירש הקונטרס כגון שנכנס שם אדם טמא

נר מצוה קי א ב מיי׳ פי״ב מהל׳ תרומות הלכה ד:

עין משפמ

לעזי רש"י מייט"י [מיי"ט]. ערבה (חלק של הגת שבו מניחים

את הענבים).

רבינו חננאל סברינן דתנא דמתני׳ סבר שיש לאדם לטמא התרומה הטהורה בידים. לא שנא . ומאי מדבריהם מדברי ר' יהושע דחבית של תרומה ואמר ר' יהושע אם היתה מונחת במקום המוצנע ואם היתה מכוסה יגלנה, . כלומר יעשה אלו הדכריח אדם טמא ויגע בה ותטמא כדי ליהנות ממנה, כדכתיב ואני הנה נתתי לך את משמרת תרומותי, בשתי חרומות הכחור מדרר תרומה טמאה. וכתיב ונתתי לך בשתיהן הכתוב בפרק הערל דאמר ר׳ . אבהו כתיב לא בערתי ממנו בטמא, ממנו אי אתה מבעיר אבל אתה מבעיר בשמז של תרומה שנטמא. . יהושע לגרום לו טומאה בעלמא אבל לטמאה בידים מי אמר. אלא הא רבי יהושע דתני בחבית חרומה טמאה אף יטמאנה ביד. ודחינן אי הכי מדבריו היה צריך לשנות התנא, כלומר שהוא ר׳ יהושע לכדו למה שוה מדכריהם. בזו התשובה בתיובתא דאותבינן למעלה מזו, אלא פירק לו כגון שנולד בה ספק טומאה. טנויי לפי ואית לן לשנויי לפי שכך דרך התלמוד כל מקום שיש ראיות לדחות הקום של אחר ידיוות דברי המקשה שתים שלש דוחה באחת מהן ואע״פ שיש אחרות, וכשישתבר אחת ישיב אחרת. ופרקינן עכשיו בזו הכי קאמר ממחלוקתן של ר׳ אליעזר ור׳ יהושע שמעינן הכי, ואמרינן דיקא נמי דקתני מודה ר' אליעזר ורבי יהושע ש"מ. וכז אמר רב . נחמן מתני׳ באב הטומאה דאורייתא ולד הטומאה ומאי מדבריהם מדברי ר' אליעזר ור' יהושע. אין הנדון דומה לראיה. א היידון רבותינו לא שכשהעידו רבותינו לא העידו אלא על הבשר

שנטמא בולד הטומאה

ששורפיז אותו עם הכשר